

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

•25 Şubat 2022 • No: 167

KAZANMAK İÇİN GÜÇLÜ BİRLİKLER KURMALIYIZ!

Egemenler ne yaparlarsa yapsınlar işsizliğe, yoksulluğa ve sömürüye karşı işçi sınıfının mücadelesini engelleyemezler. Ancak bu mücadelenin nasıl sonuçlanacağını belirleyecek olan şey, işçi sınıfının birliğini ne ölçüde sağladığı ve emeğin ne ölçüde örgütlü bir güç haline geldiğidir.

Türkiye 2022'ye işçi eylemleri dalgasıyla girdi. Ocak ayının ortasında başlayan iş durdurma eylemleri, kısa sürede taşımacılıktan metale, tekstilden tersaneye birçok sektör, işyeri ve kente sıçradı. Bu eylem dalgasını yaratan temel itici güç, şiddetlenen hayat pahalılığının reel ücretleri eritmesi ve buna karşılık ücret zamlarının son derece düşük tutulmasıdır. **Üretimden gelen güçlerini kullanan işçiler, şu ana kadar onlarca işyerinde patronlara taleplerini kabul ettirmeyi başardılar.** Çorap işçilerinin fiili grevler sayesinde ücretlerini asgari ücret düzeyinden 6500-7000 lira bandına yükseltmesi, ücretler belirlenirken hangi faktörün devreye girmesi gerektiğini bir kez daha gösterdi. Bu ücret artışlarının işçilerin derdine ne ölçüde deva olacağından bağımsız olarak söylersek, **eylem dalgası ve sağlanan başarı emeğin gücünün ifadesidir.** Egemenler ne yaparlarsa yapsınlar işsizliğe, yoksulluğa ve sömürüye karşı işçi sınıfının mücadelesini engelleyemezler. **Ancak bu mücadelenin nasıl sonuçlanacağını belirleyecek olan şey, işçi sınıfının birliğini ne ölçüde sağladığı ve emeğin ne ölçüde örgütlü bir güç haline geldiğidir.**

Bugünkü eylem dalgasının hangi tarihsel-toplumsal şartlarda ortaya çıktığını, eksikliklerinin ve zaaflarının neler olduğunu anlamak, gelecek günler açısından son derece önemlidir. Uzun süredir **İşçi Dayanışması** sayfalarında Türkiye’de toplumun çok yönlü, çok katmanlı bir dönüşüm geçirdiğine, işsizlik ve yoksulluğun yeni bir boyut aldığına dikkat çekiyoruz. Toplumun ezici çoğunluğu büyük kentlerde toplanmış, geleneksel geçim kaynaklarından koparak işçileşmiş, kentleşmenin ve çağın gereği olarak toplumsal ihtiyaçlar çeşitlenip artmıştır. İşte bu koşullarda önemli bir kısmını genç ve üniversite mezunlarının oluşturduğu işsiz sayısı 8-10 milyon bandına yükselirken, 2018’de patlak veren ekonomik kriz işçi sınıfının yoksulluğunu daha da derinleştirdi. **Milyonların işsizliği, yoksulluğun ve baskıcı rejimin toplumu nefessiz bırakmasının yarattığı çıkışsızlık, kendini intihar biçiminde dışa vurmaya başladı.** 2020’nin başında ve henüz pandemi gündemde değilken İşçi Dayanışması’nda (sayı 143) yaptığımız değerlendirmede, intiharların işsizliğe ve yoksulluğa verilmiş umutsuzca bir tepki olduğuna ve Türkiye’de toplumun geçirdiği değişime dikkat çekiyorduk. **Fakat o günden bugüne yoksullaşma dalgası çığ gibi büyüdü ve tüm kesimleriyle işçi sınıfının üzerine çöktü.** Gerçek enflasyon oranı tarihi zirveye ulaşarak yüzde 115’e tırmanırken, hayat pahalılığı ücretleri eritti ve işçi sınıfının ekmeği daha da küçüldü.

İşçi ve emekçiler derinleşen yoksulluğun geçici olmadığını yaşayarak öğreniyor ve tepki vermeye başlıyorlar. Ortak talepleri doğrultusunda üretimi durdurup harekete geçen işçiler, patrona karşı mücadelede yapay ayrımları aşarak kardeşleşiyorlar. **Siyasi iktidarın yıllardır topluma hâkim kılmaya çalıştığı etnik, kültür ve inanç temelli kimliklerin aşılması bakımından bu eylemler son derece önemlidir.** Fıili grev biçimini alan bu eylem dalgası, kendini haklı gören işçinin mevcut yasaların getirdiği sınırlara takılmadığını göstermesi bakımından da önemlidir. Ancak ücret artışı talebi üzerinde yükselen işçi eylemleri dalgası örgütlü bir temele dayanmıyor. Bir hazırlık ve örgütlenme süreci üzerinde yükselmeyen ve dolayısıyla kendiliğinden gelen bu eylemler, büyük ölçüde sendikasıız işyerlerini kapsıyor. Kimi sendikalar eylem sürecinden hemen önce veya sonra devreye girmişlerdir ama ücret artışı talebiyle başlayan mücadele, genel olarak işçilerin sendikalaşmasıyla sonuçlanmış değildir. İşçiler bir mücadele kültüründen ve geçmişin deneyiminden yoksundurlar. İşte bu da başlayan işçi eylemleri dalgasının en büyük eksiği ve zaafıdır. **Çünkü fıili grev yapan ve hatta işyerini işgal ederek patronun karşısına çıkan işçiler, sendikalaşmadıkları ve örgütlülüklerini pekiştirmedikleri sürece birliklerini koruyamazlar.**

Bu bakımdan, 2015’te Bursa’da metal fabrikalarında başlayıp Türkiye’nin sanayi kentlerini etkisi altına alan “metal fırtına” eylemleri yeterince öğreticidir. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra en büyük işçi eylemlerinden biri yaşanıyordu. Fakat aynı bugün olduğu gibi, o zaman da işçiler gerçek bir örgütlülüğe ve deneyime sahip değillerdi. Erdoğan’ın 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımamasıyla **Türkiye, bugünkü baskıcı rejimin kurulduğu, siyasal gerilimin ve yapay kutuplaşmanın tırmandırıldığı bir sürece girdi.** Rejim, OHALi grevleri yasaklamak ve işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için kullandı. Örgütsüz olan ve bu sürece direnemeyen işçi sınıfı, özellikle son 4 yıldır korkunç bir yoksullaşma dalgasının altındadır. Ekonomik krizin bedeli işçi sınıfının sırtına yıkılırken, iktidar ve çevresi ile bir bütün olarak sermaye sınıfı palazlandıkça palazlandı. Bu dönemde sınıflar arasındaki uçurum görülmemiş ölçüde genişledi.

Önümüzdeki dönemde bu sınıfsal kutuplaşma daha da büyüyecektir. Çünkü dünya ekonomisinin krizi, Türkiye ekonomisinin krizini daha da derinleştiriyor. **ABD ve Rusya’nın Ukrayna üzerinden yarattığı gerilimin ve çalınan savaş tamamlarının ekonomik sonuçlarının olmaması düşünülemez.** Dolayısıyla önümüzdeki süreçte milyonları vuran işsizlik azalmayacağı gibi, hayat pahalılığı ve yoksullaşma daha fazla can yakacak. Dünya çalkantılı ve krizli bir süreçten geçerken, içerideki tek adam rejiminin politikaları Türkiye işçi sınıfını hedef almaktadır. **Örgütlenmeyen, sendikalarında ve diğer işçi örgütlerinde birleşmeyen, sermaye cephesinin karşısına emek cephesi olarak dikilemeyen işçi sınıfı, bu fırtınalı süreçte ağır bedel ödemekten kurtulamaz.**

Karşımızda örgütlü ve devleti arkasına almış bir sermaye sınıfı var. İşçilerin en küçük bir eylemi bile polis zorbalığıyla ezilmek isteniyor. Sanki düşman işgali altındaymış gibi polisin Farplas fabrikasına baskın düzenlemesi, üretimi durduran işçilere sıkılan gaz ve plastik mermi, Migros işçilerine vurulan kelepçe işçi sınıfına verilmiş gözdağıdır! Farplas patronu, işçilerin birliğini kırmak ve sendikayı tanımamak için sayısız oyun tezgâhlamıştır. Çünkü gerçekte patronlar, işçilerin örgütlü bir güç olmasını ve kolektif hareket etmesini istemezler. Kolektif hareket eden işçinin iradesini kıramayacaklarını bilir ve ezmeye çalışırlar. Bu, patronların işçilere karşı izlediği sınıf yaklaşımı ve politikasıdır. Bu sınıf politikasını Migros’ta da gördük. Her sene tanıtıma milyonlarca lira harcayan Migros patronu, işçilerin taleplerini kabul etmemek için uzun süre direnmiştir. Zira mesele işçiye verecekleri paranın miktarı değildir; işçilerin mücadele ederek bunu elde etmesini ve zafer duygusu yaşamasını istemiyorlar. Fakat işten atılmalarına rağmen pes etmeyen ve direnen Migros işçileri, büyüyen dayanışma sayesinde patrona geri adım attırmayı başarmış ve işlerine dönmüşlerdir.

İzlenmesi gereken yol bellidir: İçinden geçtiğimiz bu krizli, fırtınalı ve çalkantılı süreçte işçi sınıfının tek güvencesi örgütlü gücüdür. Defalarca dile getirdiğimiz gibi, birileri gelip bizi kurtarmayacak! Ne yapacaksa, yine işçi sınıfı örgütlenerek ve mücadele ederek kendisi yapacak! ■

ÜİD-DER Kadın Komitesi:

Emeğin Mücadelesi Emekçi Kadınlarla Büyüyor!

Emekçi kadın kardeşlerimiz, işçi kadınlar!

Zorlu, kahırlı bir kışı geride bırakmaya, baharı karşılamaya hazırlanıyoruz. Ama biz işçi ve emekçilerin kara kışı, zam yağmuru, enflasyon fırtınası, hayat pahalılığı ayazı devam ediyor! Ücretlerimiz düşük, sofralarımız yoksul, faturalarımız kabarık, borçlarımız çok. Evlatlarımızın ihtiyaçlarına yetişmek, mutfaktaki yangını söndürmek neredeyse imkânsız. Şiddet, kadın cinayetleri büyüdükçe büyüyen derdimiz...

Gerçek enflasyon yüzde 115'e dayanmış durumda. Reel ücretler düşerken işçi sınıfının daha geniş kesimlerini içine alan yoksulluk çukuru büyüyor. İşsizlik ve yoksulluğun girdabındaki gençler gelecekte umutsuz. Tepemizdeki baskıcı rejim yapay kutuplaştırmayla, yalanlarla, algı oyunları ile sorunlarımızın kaynağını görmemizi engellemeye çalışıyor. Yoksulluğu inkâr ederek hâlâ buzdolabından, cep telefonundan dem vuruyor. Gerçekler ortadayken yoksulluğun inkâr edilmesi, evladının beslenme çantasına koyacak meyve alamayan, tencereyi nasıl kaynatacağını bilemeyen, işyerinde sömürülen, evin yükünü sırtlayan, hayatın her alanında ezilen, şiddet ve tacizle karşı karşıya kalan emekçi kadınların öfkesini daha fazla büyütüyor. Nitekim büyüyen "artık yeter" duygusu Türkiye'nin dört bir yanında iş bırakma eylemlerine ve zam protestolarına dönüşüyor. Emekçi kadınlar bu eylemlerde ön saflarda yerlerini alıyorlar.

Emekçi kadın kardeşlerimiz,

Türkiye'nin dört bir yanında kadın ve erkek işçiler ücretlerini yükseltmek için iş durduruyor, fiili grevler örgütüyor, haklı talepleri için eylemler yapıyorlar. Emekçiler meydanlara çıkıp zamlara, yüksek faturalara isyan ediyor. Biliyoruz ki büyüyen yoksulluğa, işsizliğe, geleceksizliğe, rejimin baskı ve zorbalığına karşı sınıf kardeşlerimizle birlik ve dayanışma içinde olduğumuzda güçleniriz. Biliyoruz bizi ezenlere, sömünlere karşı el ele verdiğimizde, yani örgütlenip mücadeleye giriştiğimizde güçleniriz. Güçlenince zulme ve zorbalığa karşı sesimizi yükseltebiliriz. Birbirimize çare oluruz, birbirimizin güvencesi oluruz.

Egemenler, siyasi iktidar ve patronlar tam da bu nedenle aramıza yapay ayrımlar, düşmanlıklar sokuyorlar. Baskıyı arttırarak bizi sindirmeye çalışıyorlar. Ama boşuna uğraşıyorlar. Çünkü artık geçmişin dünyasında değil! Biz emekçi kadınlar toplumsal yaşamın her alanında varız, her yerdeyiz. İşçi sınıfının kadınları olarak işçi sınıfının sorunlarının çözümüne kafa yoruyoruz. İşyerlerinde, fabrikalarda biz varız. Grev meydanlarında, direnişlerde, işçi eylemlerinde biz varız. Taleplerimizi daha yüksek sesle haykırmayı öğreniyoruz. Dayanışmanın bizi güçlü kıldığını biliyoruz. Birbirimize evlerimizin, yüreklerimizin kapılarını açarak hayatın ve mücadelenin her alanında birleşiyoruz. Değişim isteğiyle, özgürlük özlemiyle dolu emekçi kadın kardeşlerimizi aramıza alıyor, saflarımızı güçlendiriyoruz. Mücadelemizle erkek işçi kardeşlerimize de cesaret, güç ve güven aşıyoruz. **Yani mücadelemizle emeğin örgütlü mücadelesini büyütüyoruz ve büyütmeye devam edeceğiz.**

Kardeşler,

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günümüz yaklaşıyor. 8 Mart, emekçi kadınların kendilerini ve evlatlarını sömünlere, yoksulluğa, açlığa sürükleyenlere karşı mücadelesinden doğmuştur. 8 Mart işçi sınıfımızın kadınıyla erkeğiyle sömürüye karşı mücadelesinin tarihsel sembollerinden biridir. İşte bu nedenle bizler 8 Mart'ımıza sahip çıkmalıyız. 8 Mart'ı bize armağan eden işçiler, emekçi kadınlar gibi sınıf kardeşlerimizle tek yürek, tek yumruk olmalıyız.

Unutmayalım ki emekçi kadınlar olmadan emeğin mücadelesi büyüyemez. Erkek ve kadın işçilerin birlik ve dayanışması olmadan mücadele başarıya ulaşamaz. Dayanışma ve mücadele ise hayatın ta kendisi demektir. Dayanışma varsa yalnızlık yoktur, mücadele varsa umutsuzluk yoktur. Sömürünün, sınıfların, cinsiyet ayrımcılığının, eşitsizliğin olmadığı bir dünyayı kurmak için el ele verelim. Özgürlüğün, barış ve kardeşliğin hâkim olduğu yarınlara birlikte kuralım.

Yaşasın 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günümüz! ■

İşçi Sınıfının Mücadelesini DURDURAMAZSINIZ!

Ocak ayının ortasında düşük ücret zamlarına karşı başlayan işçi eylemleri İstanbul'dan Antep'e birçok kent ve sektöre yayıldı. Gerçek enflasyonun yüzde 115'i aştığı ve hayat pahalılığının giderek daha fazla can yaktığı koşullarda, patronlar işçilerin örgütsüz olmasına güvenerek sefalet zammı dayattılar. Öyle ki kimi işyerlerinde yüzde 10'ları ya da 2022 asgari ücretinin üzerine 50-100 lirayı aşmayan zamlar önerdiler. Her zamanki gibi işçileri hafife aldılar ama beklemedikleri anda işçilerin öfkesi patladı. Metal, taşıma, liman, tersane, tekstil, gıda, enerji dâhil birçok sektörde işçiler ardı ardına üretimi durdurup fiili grevler yaparak, işçi sınıfının elinde nasıl bir güç tuttuğunu bir kez daha göstermiş oldular. Bugün yaşananların sefalet ücreti dayatmasına duyulan tepkinin ötesinde bir anlamı var. İşçi eylemleri ve onu izleyen enerji protestoları, yıllardır biriken hoşnutsuzluğun, toplumdaki dönüşüm ve değişim arzusunun bir ifadesidir.

Biriken hoşnutsuzluk ve öfke

Geride bıraktığımız yıllar boyunca işçi sınıfının haklarına yönelik saldırılar giderek arttı, pandemi süreciyle birlikte yoksullaşma esnafından çiftçisine tüm kesimleri içine alarak genişledi ve derinleşti. Aynı süreçte sadece yoksulluk değil siyasi iktidarın ve sermayenin kibir ve körleşme hastalığı da büyüdü. Emekçilerin “ekmek alamıyoruz” şikâyeti “abartmayın” denilerek susturulmak istendi. Ülkede yoksullaşma olduğu inkâr edildi. Yoksulluktan şikâyet edenlere keyif çayı içmeleri tavsiye edilirken, sel mağdurlarının başına çay fırlatıldı. **Muktedirlerin kibir ve körleşme hastalığı o boyutlara vardı ki, hayat pahalılığı ve yoksulluk karşısında çaresizce çıkış arayan emekçilere porsiyonları küçültmekten kuru soğan yemeye kadar insan havsalsının almayacağı öneriler sundular.** Siyasi iktidar yalanlarla, algı oyunları ile büyüyen yoksulluğun yarattığı öfke ve hoşnutsuzluğun önüne geç-

bileceğini zannetti. Yapay kutuplaştırmayı derinleştirmek amacıyla sürekli yeni siyasal gerilimler yaratılırken, topluma kin ve nefret söylemi pompalandı. Bu süreçte kamu kaynaklarının daha fazla sermayeye aktarılması ve iktidar sahiplerinin “itibardan tasarruf olmaz” diyerek lüks ve şatafat içinde yaşamaya devam etmesi, yolsuzlukların ifşa olması emekçilerde biriken öfkeyi daha da büyüttü.

Rejimin yapay kutuplaştırma siyasetinin altını oyan ekonomik kriz ve yoksullaşma, kuşku yok ki toplumda yaşanan değişim ve dönüşümden bağımsız düşünülemez. İşçi Dayanışması'nın pek çok yazısında özellikle bu konuya dikkat çektik; çünkü bugün yaşananları ve önümüzdeki süreci anlayabilmek için toplumda nasıl bir değişim yaşandığını da idrak etmek gerekiyor. Örneğin 156. sayının (Şubat 2021) başyazısında şöyle demiştik:

“Sırça köşklerinde yaşayan egemenler insanların ellerindeki telefonları gösterip ülkede yoksulluk olmadığını iddia edecek kadar kördür, yalancıdır, kibirdir. Fakat sıkça dile getirdiğimiz gibi, **Türkiye’de işsizlik ve yoksulluk sorunu daha önceki dönemlerden farklı olarak yeni boyutlar alıyor.** Türkiye’de nüfusun ezici çoğunluğu yani yüzde 93’ü artık il ve ilçe merkezlerinde yaşıyor. Yalnızca İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Antalya, Adana, Antep, Diyarbakır ve Kocaeli’nin toplam nüfusu 40 milyondur. Üstelik göçmen nüfus bu sayıya dâhil değildir. Bunun anlamı yeterince açıktır: **Nüfus kentlere yığılarak işçileşmiş ve geleneksel geçim kaynaklarından kopmuştur.** Bunun yanı sıra, kentsel ve modern yaşamın zorunlu ihtiyaçları çeşitlenip artmıştır. İktidarın inkâr etmesi bu gerçekleri ortadan kaldırmaz!”

Kentleşmeyle birlikte çeşitlenip artan zorunlu ihtiyaçlar toplumdaki yoksulluk algısını da değiştirmiştir. İktidarın iddia ettiği gibi evine ekmek götürabiliyorsa aç olmadığını düşünen insanların sayısı bir avuçtur. Pandemi döneminde uzaktan eğitime geçilmesiyle birlikte her

evde bilgisayar ve internetin zorunlu bir ihtiyaç olarak kendini dayatması buna örnektir. Bundan 20 yıl önce cep telefonları temel bir ihtiyaç olarak düşünülemezdi ancak bugün bunu dillendirmek bile gülünçtür. Fakat değişen şey sadece çeşitlenip artan zorunlu ihtiyaçlar değildir. Toplumun yapısında da köklü bir değişim ve dönüşüm yaşanmaktadır. Bu dönüşümü İşçi Dayanışması'nın 163. sayısının başyazısında şöyle ifade etmiştik:

“Türkiye’de toplum çok yönlü ve köklü bir dönüşüm geçiriyor. Nüfusun yüzde 90’ından fazlasının şehirlerde yaşadığı ve işçileştiği, kadınların hayatın her alanında öne çıktığı, 10 milyona dayanan işsizlerin önemli bir kısmını üniversite mezunlarının oluşturduğu, çağın ihtiyaçları çeşitlenip artarken yoksullaşmanın derinleştiği, milyonlarca gencin gelecekte endişe edip yurtdışına gitmek istediği bir durumu Türkiye toplumu ilk kez yaşıyor. **Kuşku yok ki önümüzdeki dönemde bu durumun önemli yansımaları olacak.**”

İşte bugün domino taşı gibi birbirini takip eden eylemlerin arkasında tüm bu gelişmeler vardır. Örneğin pandemi sürecinde hızla büyüyen online alışveriş sektörü, yüz binlerce kuryenin çalıştığı devasa bir sektöre dönüşmüştür. Üniversite mezunu olup kendi alanında iş bulamayan pek çok genç “esnaf kurye” olarak bu sektörde çalışmaya başlamıştır. “Kendi işinin patronu” gibi süslü tanımlamaların bir aldatmaca olduğunu, gerçekte ücretli köle olduklarını kısa sürede gören genç işçiler, şimdi hayat pahalılığı karşısında ezilmemek için tek kurtuluş yolunun birlikte mücadele etmek olduğunun farkına varıyorlar, seslerini yükseltiyorlar. **Direnişe geçen, iş durduran hemen hemen tüm işyerlerinde kadın işçiler yer alıyor, öne çıkıyorlar.** Bir işyerinde başlayan mücadele hızla diğer işyerlerine yayılıyor, işçiler birbirlerinden güç ve cesaret alıyor. Zaten artmakta olan sendikalaşma eğilimi bu süreçte daha fazla açığa çıkmış durumdadır. Anadolu kentlerinden sanayi kentlerine, madenden tekstile pek çok yerde işçiler ücret artışının yanı sıra sendikalaşma mücadelesi veriyorlar.

Patlayan işçi eylemleri vesilesiyle bir konunun altını daha çizelim. İş durduran kuryeler, şirketlerin bulunduğu plazalar önünde eylemler yapıyorlar. Tarihin şu cilvesine

bakın ki bu plazaların yerleri bir zamanlar grev ve direnişlerin gerçekleştiği fabrikalardı. İşçi Dayanışması'nın 159. sayısında **İşçi Sınıfı, Mücadele, Kent ve Hafıza** başlıklı yazımızda bu konuya şöyle değinmiştik: “Sermaye sınıfı, on yıllardır sınıfımızın hafıza mekânlarına ve sembollerine saldırıyor. «Para her şeyin değeri ve belirleyicisidir» diyen, «sizi tarihten silip atacağız, köklerinizi koparacağız» diyen bir zihniyet adeta ant içmiş. Sınıfımızın imzalarını topyekûn saldırıyla yok etmeye çalışıyor. Şişli Cevahir AVM'nin yerinde bir asır önce Tramvay işçileri grevdeydi! Kavel fabrikasının yerinde Carrefour yükseliyor bugün, Cibali Tütün fabrikası nicedir özel bir üniversite, Berec ise terk edilmiş, metruk bir bina... Sınıfımızın hatıralarının çalınması üzerine düşünelim. Saraçhane'den Haliç'e, Kazlıçeşme'den Taksim'e kadar o şanlı eylemleri hatırlatacak tek bir anıt dahi diktirememiş olmamızı da...”

İşte bugün aynı mekânlarda yeniden işçilerin mücadelesine sloganları yükseliyor. Zira sermaye sınıfı ne yaparsa yapsın işçi sınıfının mücadelesini bastıramaz. Yıllar içinde büyük kentlerin sayısı artmış, toplum kentlerde toplanmış ve büyük ölçüde işçileşmiş, Türkiye işçi sınıfı büyüyüp gelişmiştir. 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle işçi sınıfının örgütlü gücüne ağır bir darbe vurulmuş ve aktarma kayışları kopartılmıştır. Ne var ki yıllardır burjuva siyaset sahnesinden gelen yapay kutuplaştırıcı rüzgâra ve çeşitli dağıtıcı faktörlere rağmen işçiler mücadeleye atılıyorlar. **2015'te patlak veren “metal fırtına” eylemlerinden sonra bugün patlayan eylem dalgası da işçi sınıfının birikimli hoşnutsuzluğunun ifadesidir.**

Üretimin durdurulduğu birçok işyerinde işçilerin ek ücret zamları ve kazanımlar elde etmesi son derece önemlidir. Kimi işyerlerinde ise işçilerin mücadelesi sürüyor ve onlara yenileri ekleniyor. Ancak merkezinde ücret artışı olan bu eylem dalgasını örgütlü mücadeleye dönüştürmemiz gerekiyor. Zira işçiler sendikalarında örgütlenmeden birlik ve dayanışmalarını koruyamazlar. Sendikalar işçi sınıfının en temel ve asla vazgeçemeyeceği ekonomik ve demokratik mücadele örgütleridir. İşçiler sendikalarında örgütlenmeden ve sınıf bilinci kazanmadan, sendikalar mücadeleciler bir çizgiye çekilmeden sermaye sınıfının saldırılarına karşı durulamaz, kalıcı kazanımlar elde edilemez. ■

İşçiler 2022'ye Direniş

Türkiye'nin dört bir yanında metal, tersane, tekstil, taşımacılık, sağlık, gıda, liman dâhil birçok işkolunda başlayan iş durdurma, fiili grev, direniş, fabrika işgali ve protestolara her geçen gün yenileri ekleniyor. Sermaye sınıfının kâr rekorları kırdığı, buna karşılık işçi sınıfının tüm katmanlarıyla keskin bir şekilde yoksullaştığı koşullar işçilerin sabrını taşırdı. Yeni yılda işçilere sefalet ücretinin dayatılması, biriken hoşnutsuzluğun taşmasına neden oldu. **Sadece Şubat ayında 100'den fazla işyerinde, on binlerce işçi eylemler gerçekleştirdi, pek çoğu taleplerini kabul ettirmeyi başardı.**

Ocak ayında, MESS ile yapılan sözleşmenin yenilenmesini isteyen Mersin Çimsataş işçileri fabrikayı işgal etmiş ve ek zam talebinde bulunmuşlardı. Onları Sivas Divriği'de bulunan Çiftay Madencilik'te çalışan 600 demir madeni işçisi izledi. İş durduran madenciler, polis ve jandarma baskısına rağmen geri adım atmadılar. Direnen madenciler, ücretlerine yüzde 51 zam ve sosyal haklarda kazanım elde ettiler.

Kuryeler kontak kapattı

Madencileri **Trendyol Express** kuryelerinin eylemi izledi. Kontak kapatıp eyleme geçen Trendyol kuryelerinin ücretlerine yüzde 39 oranında zam yapıldı. Bu kazanım sektördeki tüm işçileri etkiledi ve art arda eylemler başladı. **Scotty, Yurtiçi Kargo, Aras Kargo ve Hepsijet...** Eylemler bir kargo şirketinden diğerine sıçrarken, kuryeler ülke çapında düşük zam dayatmasına karşı kontak kapatma eylemleri yaptılar, basın açıklamaları gerçekleştirdiler. **Yemeksepeti** işçilerinin düşük maaş zammına ve esnaf kurye dayatmasına karşı mücadelesi sürüyor. Kontak kapatma eylemleri yapan işçiler, şirketin İstanbul'daki genel merkezi önünde bir araya gelerek sendik haklarının tanınmasını da istiyorlar.

Direniş haberleri çorap söküğü gibi geldi

Metal ve taşıma işçilerinden sonra çorap işçileri de düşük zam dayatmasına karşı harekete geçti. **Alpin Ço-**

rap işçileri üretimi durdurup fabrikayı işgal etti. Yaklaşık 2 bin işçi 24 saat içinde taleplerini kabul ettirdi, ücretlerine 2500 lira zam aldılar. Onların kazanımı İstanbul'da bulunan diğer fabrikalardan işçilere de güç ve cesaret verdi, düşük ücretlerin dayatıldığı çorap sektöründe iş durdurma eylemleri hızla yayıldı. **Şimşek Çorap, Prem Çorap, Berr Çorap, ÇBN Çorap, Çağdaş Çorap, Öztaş Çorap, Çelik Çorap, Tempo Çorap** işçilerinin iş durdurma eylemleri kazanımla sonuçlandı. **Erdal Çorap, Aushra Çorap, NBG Çorap, Dünder Çorap, Darında Çorap**'ta işçilerin mücadelesi patronların işten atma saldırılarına rağmen devam ediyor.

Metal işçileri de üretimi durdurdu

Metal işçileri de mücadelede... Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu şubesinin örgütlü olduğu **Voestalpine** işyerinde üretim durdu. Artan baskılar ve bir işçinin haksız nedenlerle işten atılmak istenmesi üzerine başlayan eylem kazanım getirdi; patron geri adım atmak zorunda kaldı. Tekirdağ Çorlu'da bulunan **Aryıldız** fabrikasında da patronun Birleşik Metal-İş Sendikasının yetkisine itiraz etmesi üzerine işçiler iş bırakma eylemleri yaptı. Geri adım atan işveren toplu iş sözleşmesini imzaladı. Birleşik Metal-İş'te örgütlenen Eskişehir'deki **Kıraç Metal** işçileri de patronun işten atma saldırısını üretimi durdurarak yanıtladı. İşçilerin kararlı duruşu patrona geri adım attırdı. Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu şubede örgütlenen **Farp-las** işçilerinin mücadelesi ise sürüyor. İşçiler, ücretlerine

ve Kazanım ile Başladı

50 lira zam yapılmasına karşı isyan edip üretimi durdurmuşlardı. İşçilerin birliğini kırmak isteyen işyeri yönetimi, 200 işçiyi işten attı. Bu saldırı işçilerin öfkelerini daha da büyüttü ve işçiler 31 Ocakta fabrikayı işgal etti. Polis, plastik mermi ve gaz kullanarak işçileri dışarı çıkardı. İşten atılan işçiler işyeri önünde direnişe geçtiler.

Antep'ten direniş haberleri

İşçi eylemlerinin hızla yayıldığı kentlerden öne çıkan ise Antep... Düşük zam dayatmasına karşı başlayan iş bırakma eylemleri bir tekstil fabrikasından diğerine sığıyor. **Melike Tekstil, Zafer Tekstil, Güler Çuval, Şireci Tekstil, İpek Mekik Halı, Gürteks, Elyaf İplik, Atlantik Halı, Ahmet Aslansoy Tekstil, Bade İplik, Bade Halı, Durkar İplik, Rad Çuval, Karpen, Adapak, Artemis, Boyar Kimya, Özkayalar, BFC, Üçler Tekstil, Özkaplan Halı, Gür İplik...** Pek çok fabrikada iş bırakan işçilerin zam talepleri kabul edilirken, kimi fabrikalarda işten atma saldırıları ve gözaltılar yaşandı. Antep'ten direniş haberleri gelmeye devam ediyor.

Migros Depo işçilerinin dayanışmayla büyüyen mücadelesi kazanım getirdi

Kötü çalışma koşullarına ve yüzde 8'lik zam dayatmasına karşı iş durduran Migros Depo işçileri işten atılmış, ardından sendikaları DGD-SEN ile birlikte direnişe geçmişlerdi. İşçiler, Migros patronu Tuncay Özilhan'ın sahibi olduğu Anadolu Grubu'nun genel merkezine ve TÜSİAD'ın önüne giderek basın açıklamaları yaptılar. 18 Şubatta Tuncay Özilhan'ın villasının önüne giderek taleplerini iletmek isteyen işçilere polis saldırdı. 100'e yakın işçinin ters kelepçe takılarak gözaltına alınması tepki çekerken, işçiler tüm baskı ve saldırılara rağmen kararlı durdular. Birçok kentte onlarca Migros mağazasında kasa kilitleme eylemleriyle Migros'u boykot etme çağrısı yapıldı. Sendikaların, emek

örgütlerinin, sanatçıların ve toplumun geniş kesimlerinin desteğini alarak büyüyen mücadele kazanımla sonuçlandı. DGD-SEN sosyal medya hesabından yaptığı açıklamada; atılan tüm işçilerin geri alınacağını, ücret artışı ve prim ödemelerinin yapılacağını duyurdu.

Bir sektörden ötekine, bir kentten diğerine...

İş bırakma eylemleri çeşitli sektörlerde yayıldı. Mersin **Akkuyu Nükleer Santrali** inşaatında çalışan işçiler maaşlarının ödenmemesi üzerine iş bıraktı. İstanbul'daki **Digitürk** çalışanları da düşük zamma karşı protesto eylemleri gerçekleştirdi. **Kızılay İçecek**'in Afyon ve Erzincan fabrikalarında işçiler sendika hakkının tanınması, gasp edilen haklarının geri verilmesi ve ücretlerine zam yapılması talebiyle iş durdurdu. İzmir'de **Polibak** fabrikası ambalaj bölümünde çalışan işçiler düşük zam dayatmasına karşı üretimi durdurdu. **Hopa Liman** işçileri haklarının gasp edilmesine ve düşük zam dayatmasına karşı iş bıraktılar ve tüm taleplerini kabul ettirdiler. **Karınca Lojistik** işçileri ücretlerinin yükseltilmesi ve sendikal haklarının tanınması için iş durdurdu. Patronun Liman-İş sendikasıyla protokol yapmayı kabul etmesi üzerine işbaşı yapıldı.

İzmir Aliağa'da **gemi söküm** işçileri düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı 11 gün boyunca iş bıraktılar. 20 Şubatta Aliağa Demokrasi Meydanında bir araya gelen yüzlerce işçi "Gemi söküm cehennem işçiler köle kalmayacak" dediler. İşçiler iş durdurma eylemlerini sona erdirdiler de taleplerinin kabul edilmesini istiyorlar.

Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesinde bulunan **PAS South** plastik fabrikasında Petrol-İş Sendikasında örgütlenen işçilerden 13'ü işten atıldı. Kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı sendikalaştıkları için atılan çoğunluğu kadın işçiler, fabrika önünde direnişe başladı. ■

Özgürlük İçin, Sömürsüz Bir Dünya İçin!

■ İstanbul'dan bir grup genç

A bilerimiz, ablalarımız ve kardeşlerimiz, merhaba. Geçtiğimiz günlerde liselerden, üniversitelerden, işyerlerinden gençler olarak UID-DER'in düzenlediği kabalık ve coşkulu bir gençlik etkinliğinde bir araya geldik. Nasıl bir coşku yaşadığımızı, neler hissettiğimizi ve umudumuzu nasıl tazelediğimizi sizlerle paylaşmak istiyoruz.

İşçi ve öğrenci gençler olarak bir araya geldiğimiz bu etkinlikte yaşadığımız sorunları ve bu sorunların çözümünü anlatan sunuma, şarkılar ve şiirler eşlik etti. Genç arkadaşlarımızın emekleri sonucu ortaya çıkan bu etkinlikte yeri geldi duygulandık, yeri geldi coşkulandık. Daha fazla kenetlendik, güçlendik... Bir ağızdan eşlik ettik umudu anlatan şarkılarımıza, yeni bir dünya hayalimizi anlatan şiirleri can kulağıyla dinledik. İçimizde taşıdığımız o güzel enerjiyi, canlılığı hep birlikte ortaya çıkardık. **Çağın sorunlarına karşı, insanlığın kurtuluşunun büyük mücadelesinin bir parçası olmanın ne demek olduğunu gördük. Tek başımıza olmadığımızı, insanlığın sorunlarını çözmek üzere mutlaka bir mücadele vermek gerektiğini bir kez daha anladık.** Gördük ki tek başımızaayken yaşadığımız o sıkıntılar, endişeler bir aradayken hemen uçup gidiveriyormuş. Nasıl da özgür hissediyormuşuz. İşte tam o gün daha iyi anladık; özgürlüğün ne demek olduğunu.

Her coğrafyada genç işçi ve öğrenciler çeşitli sorunlar yaşıyorlar. Kalitesiz eğitim, geleceksizlik, işsizlik, savaş ve gitgide zorlaşan yaşam koşulları... Kimimiz hayallerini kapalı bir kutuya kaldırıp küçük yaşlarda ekmek derdi-

ne düşünüyor, kimimiz ise okul sıralarından diplomalı işsizliğe sürükleniyor. **Genç işsizliğin oranı gün geçtikçe artıyor. Genç İşsizler Platformu'nun verilerine göre şu an bu sayı 3 milyonu bulmuş durumda.** Daha açık bir ifadeyle her üç gençten biri işsiz! Temel ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz, ilgi duyduğumuz konularda kendimizi ve yeteneklerimizi geliştirmemiz olanaksız hale geliyor. Kapitalizm denen sistemde adeta bir robot gibi yetiştiriliyoruz. "Düşünme, öğrenme, konuşma!" Düzen sahipleri, tüm araçlarını kullanarak bizi birbirimizden soyutlamaya ve yaşadığımız sorunları hayatın normali olarak göstermeye çalışıyor. **Kısacası bu düzen emekçi gençliğe geleceksizlikten başka bir şey vaat etmiyor. Emekçi gençlik bu sistemde nefes alamıyor!**

Çağın getirdiği sorunlarla boğuşan, geleceksizliğe sürüklenen, baskı altında yaşayan gençleriz. Hayatımızın her alanında kapitalizmin yarattığı sorunlar yumağına karşı direnen gençleriz. Kendi sınıfımızın saflarında kendi geleceğimizi çizmek istiyoruz. **Derdimiz aynı, çözümünde de ortak olalım istiyoruz. Düşüncelerimizi örgütlü bir şekilde ifade edelim, sorunlarımızı çözmek için birlik olalım istiyoruz.** Kendimizi özgürce ifade edebileceğimiz ve hayallerimizi gerçekleştirebileceğimiz yepyeni bir dünya kurma arzusu taşıyoruz. Sorunlarımızdan sadece şikâyet etmenin yeterli olmadığını, bu sorunları çözebilmek için önce kendi gerçekliklerimizin farkında olmamız gerektiğini görüyoruz. Kollarımızı kavuşturup özgürlüğü beklemiyoruz; hep birlikte omuz omuza özgürlük için, sömürsüz bir dünya için dövüşüyoruz! ■

**Sömürsüz
Sınıfsız
Bir Dünya
İstiyoruz**

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği

Yoksul muyuz Değil miyiz?

■ Kocaeli'den bir grup kadın işçi

Yapılan araştırmalar Türkiye nüfusunun yüzde 70'inin giderek daha fazla yoksullaştığını gösteriyor. Ama ülkeyi yönetenler Türkiye'de yoksulluk olmadığını söylüyor. İnsanların yoksul olmadığını ispatlamak için birbirinden acayip türlü türlü kıyaslamalar yapılıyor. Gelecek kaygısından, işsizlikten bunalmış ve bu nedenle iktidarı eleştiren gençlere, yoksulluktan şikâyet edenlere hemen "cep telefonunu göster" deniyor. Bu zihniyete sahip insanlara göre cep telefonuna sahip olmak, arkadaşlarımızla bir kafede oturmak, evlerimizde buzdolabı, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi olması yoksul olmadığımız anlamına geliyor. Kimisi sokakta ellerinde poşetle yürüyen insanları göstererek "kimse yoksul değil, bakın herkesin eli kolu dolu, alışveriş yapmışlar" diyor.

Kredi kartı borcuna borç eklenerek alınan iki parça şeyi yoksulluk olmadığının ispatı olarak gösteren, geçmişle kıyaslamalar yapan bu insanlar, siyasi iktidarın sözcüsü konumundalar.

Yaşamda hiçbir şey yerinde olduğu gibi durmuyor, değişip dönüşüyor. Dünden bugüne toplum da değişerek yoluna devam ediyor. İnsanların yoksul olup olmadığını anlamanın yolu, bugünün dünyasında artık temel ihtiyaç haline gelmiş ihtiyaçlarını karşılayıp karşılayamadıklarına bakmaktır. Geçmişte zenginler atlarla, at arabalarıyla seyahat ediyorlardı. Atı, at arabası olmayan zengin sayılmıyordu. Bugün zenginlerin at arabaları yok, lüks otomobilleri, cipleri var. Yani zaman içinde zenginlik ölçütleri değişti. Yoksulluk için de ölçütler çoktan değişmiştir ve kıyaslama 100 yıl, 50 yıl hatta 20 yıl öncesiyle yapılırsa

Ekmeğimiz İçin Demokratik Hak ve Özgürlüğümüzü Büyütmeliyiz

■ Ankara'dan bir sağlık işçisi

Bir yerde ne kadar baskı varsa ve özgürlükler ne kadar kısıtlanmışsa orada işçilerin ekmek kavgası o kadar engellenir. Sendikalaşma ve örgütlenme hakkı, protestolar engellenir; yasalar işçilerin aleyhine olacak şekilde değiştirilir, hak gaspları artar; emekçilerin yapılan saldırıları öğrenebileceği kanallar baskı altına alınır. **Mesela tepemizdeki baskıcı rejim demokratik hak ve özgürlüklerimizi yok etti, işçi grevlerini yasakladı ve patronlar karşısında işçilerin elini kolunu bağladı.** Üstelik “OHALi grevleri yasaklamak için kullanıyoruz” demekten bile geri durmadı. Baskı rejimiyle birlikte yoksullaşma derinleşti ve hak gaspları daha da arttı. Yani özgürlüğümüz küçüldükçe ekmeğimiz de küçüldü.

Sendikalar işçilerin mücadele örgütüdür. İşçiler sendikalarında örgütlenerek patronların karşısına toplu bir güç olarak çıkarlar. Fakat baskılardan dolayı örgütlü değilsek, patronlar karşısında güçlü olamayız. Bu yüzden işçiler, işten atılma korkusuyla çoğu kez zam dayatmasına sesini çıkarmaz, itiraz etmez, geri çekilir. Böylece demokratik hakların küçülmesi ve örgütsüzlük ekmeğimizin de küçülmesini getirir.

Haftalardır Türkiye'nin dört bir yanında işçiler düşük ücretlere ve sendikal hak gasplarına karşı iş bırakıyor, mücadele ediyor. Bu eylemlerle birlikte ekmeğimizle özgürlüğümüz arasında kopmaz bir bağ olduğunu bir kez daha gördük. **Ekmeğini büyütmek için mücadele eden işçiler sadece patronların değil devletin kolluk güçlerinin de saldırısına uğruyor. Sendikalaşma hakkını gasp eden patronlar korunup kollanırken, işçiler ters kelepçe takılarak, biber gazı ve plastik mermi sıkılarak gözaltına alınıyor,**

sonuç da doğru olmayacaktır.

Bugün neredeyse her türlü işimiz için internete ihtiyaç duyuyoruz. Pandemiyle birlikte uzaktan eğitime geçildi. Binlerce öğrenci evinde bilgisayar olmadığı için anne babasının telefonları üzerinden bu derslere katılmak zorunda kaldı. Bilgisayar, cep telefonu olmayan ailelerin çocukları eğitimden geri kaldı. Akıllı telefonların artık günlük hayatımızın bir parçası, lüks değil ihtiyaç olduğu daha da açığa çıktı. İmkânsızlıklar yüzünden eğitimden geri kalmak yoksulluk değilse nedir? **Bugünün dünyasında yoksul olmak demek derme çatma bir evde yaşamak, kuru bir çulun üzerinde yatmak, bir lokma ekmeğe muhtaç olmak, çamaşırını leğende yıkamak, kara lastik giymek değildir.** Mesela nüfusun yüzde 90'ı artık kentlerde yaşarken odunla, kömürle ısınamayacağımız açıktır. Artık evlerde baca bile yok ve insanlar doğalgaz kullanmak zorunda. Bu durumda doğalgaz faturasını

cezalandırılıyor.

Benzer bir durum enerji zamlarına karşı yapılan protestolarda da yaşanıyor. Protestolara polis müdahale ediyor, “ışık kapatma” gibi pasif eylemlere bile tahammül gösterilmiyor. Rejim medyası işçi eylemlerine ve zam protestolarına yer vermiyor, verdiğinde ise emekçileri “bölücülükle”, “teröristlikle” suçluyor.

Saatlik ücretine bir ekmek parası daha eklemek istediği için işten atılan, gözaltına alınarak şiddet gören Migros Depo işçilerini düşünelim. Ekmeğini büyütmek isteyen Migros Depo işçileri hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı bir ülkede zor yoluyla bastırılmak istendiler. Ne mutlu ki tüm baskılara rağmen, büyüyen dayanışma ve kararlı mücadeleleri sayesinde kazandılar. Ancak unutmayalım ki kazanımlarımızın kalıcı olabilmesi için sendikalarımızda örgütlenmeli, birlik ve dayanışmamızı büyütmeliyiz. **“Ekmeğimi büyütmem derdindeyim” diyen her işçi kardeşimiz, demokratik hak ve özgürlüklerimiz büyümeden ekmeğimizin de istediğimiz düzeyde büyüyeceğini görmek zorundadır!** Bu yüzden örgütlenme ve sendikalaşma hakkımızın elimizden alınmaması için demokratik hak ve özgürlüklerimiz için de mücadele etmeliyiz. ■

ödeyemiyor olmak veya gazı kısıp battaniye ile oturmak zorunda olmak yoksulluk değil midir?

Artık geçmişin dünyasında yaşamıyoruz. Ama ürettiğimiz zenginliklere el koyanlar bizi aldatıyorlar. Durumumuzu geçmişle kıyaslayıp halimize şükretmemizi isteyenler, devlet kaynaklarını sınırsızca yağmalıyorlar. “Milletin midesine kuru ekmek giriyorsa aç değildir”, “kapısının önünde arabası varsa yoksul değildir” diyenler gerçeklerin üzerini örtüyorlar. Karnını doyurmak ayrıdır, beslenmek ayrı. Temel ihtiyaçlarını sıkıntısızca karşılayabilmek ayrıdır, şişen kredi kartı borçlarıyla ay sonunu zar zor getirmek ayrı. Ağgözlü olmamak ayrıdır, saraylarda yaşayanların, uzay tatilleri yapan zenginlerin yalanlarına kanıp haksızlıklara, hırsızlıklara sessiz kalmak ayrı. Yoksulluğumuz inkâr edilmekle azalmaz. İşçi sınıfı olarak mücadelemiz yükseldikçe haklarımız genişler, ürettiğimiz zenginliklerden aldığımız pay artar, yoksulluğumuz azalır. ■

Dünün egemenleri köleye zincir vuruyordu
Bugünün egemenleri işçiye kelepçe vuruyor

**İşçi sınıfı
tüm sömürü zincirlerini
mutlaka kıracak!**

Asıl Hırsız Kim?

■ Ankara'dan bir gıda işçisi

“Hırsız değilim, çok yoksul bir işçiyim...” Bu sözler Migros Depo'da çalışan bir temizlik işçisine ait. Çöpe atılan çürük sebzelerden toplayıp evine götürmek istediği için hırsızlıkla suçlandı ve savunması alındı. Bu haberle karşılaştığımda aklıma daha önce yaşadıklarım geldi. Bir markette çalışıyordum. Allah'ın her günü iş çıkış saatinde müdür depoya inip hepimizi sıraya dizer, çantalarımıza, poşetlerimize bakar, üstümüzü arardı. **İşçi değil hırsız muamelesi görüyorduk. İtiraz ettiğimizde işimizle, ekmeğimizle tehdit ediliyorduk.** Ne yazık ki bu aşağılayıcı uygulama bugün de sürdürülüyor. Her gün yüz binlerce işçi hırsızlıkla itham ediliyor. Haysiyetimiz patronların ayakları altında eziliyor. Bir lokma helal rızık için ölesiye çalışıyoruz. Maddi manevi bütün varlığımızı, enerjimizi işyerinde tüketiyoruz. **Günün sonunda hırsız damgası yiyip işten atılmakla karşı karşıya kalıyoruz.** Peki neden? Çocuklarımızın karnı doysun diye çöpe atılan yiyecekleri alıp götürdüğümüz için!

Ancak sormak gerekiyor. Bizi hırsızlıkla suçlayanlar, en büyük hırsızlığı yapmıyorlar mı? Servetleri bizden çaldıkları değil mi? Onlara zenginlik gökten zembille inmedi. Ya da çok çalışarak kazanmadılar bu serveti. Sahip oldukları sermaye aslında bizim karşılığı ödenmemiş emeğimizdir. Günde bir ya da iki saatlik çalışmayla hatta bazı sektörlerde birkaç dakika içinde aldığımız ücreti karşılayacak bir üretim yapıyoruz. Geriye kalan saatlerde sadece

patronların kârı için çalışıyoruz. Biz çalıştıkça patronlar servetine servet katıyor. **Yani her patron aslında katıksız bir emek hırsızdır. Emeğimizi çalarak sermayesini büyütür. Bu sistemin temelinde milyarlarca işçinin sömürülmüş emeği vardır.** Kısacası kapitalizm sömürü demektir, sömürü hırsızlık demektir. **Patronlar bu hırsızlığı her gün, her saat, her dakika hatta her saniye yapıyorlar.** Gece gündüz çalışmamıza rağmen yoksulluğumuzun büyümesinin nedeni de bu hırsızlıktır. Bu yüzden bu düzende emeğimiz bizim için sefalet, patronlar için zenginlik üretiyor. Bu emek hırsızları yüzünden insanca yaşayamıyoruz. Çocuklarımızın rızkını çöp tenekelerinde arar hale geliyoruz. Bizi bu duruma düşürenler bir de çıkıp hırsızlıkla itham ediyorlar. Sadece ürettiklerimize değil bütün hayatımıza el koyuyorlar. Çocuklarımızın gözündeki feri çalanlar, bizi geleceksiz bırakanlar, sülük gibi yaşamımızı emenler bu düzenin sahipleri değil mi?

Asıl hırsız patronlar ve onların düzenidir. Ancak bugün bu hırsızlardan kimse hesap sormuyor, soramıyor. Mahkemeler baklava ya da ekmek “çalan” küçücük çocukları hapse atıyor. Savcılar yolsuzlukları ifşa eden gazeteciler hakkında soruşturma açıyor. Polis sefalet zammını kabul etmediği için direnen Migros Depo ve Farplas işçilerini gözaltına alıyor. Kısacası devlet, sermaye sınıfını yani hırsızlar sınıfını koruyup kolluyor. Ama yağma yok. İşçi sınıfı kendi iktidarını kurduğunda, bugün esip gürleyen hırsızlar kaçacak delik arayacaklar. ■

UİD-DER'de Emekçi Bir Kadın Olduğumu Fark Ettim

■ Kocaeli/Gebze'den bir metal işçisi eşi

Önceleri bana kendini anlat deselerdi, sadece bir anne ve eş olduğumu söyledim. Ama UİD-DER'le tanıştıktan sonra emekçi bir kadın olduğumu fark ettim. Eskiden eşim fabrikada, sendikada verdikleri mücadeleyi anlattığında, kendisinin rahatlaması için sadece onu dinlerdim. **Ama artık eşimin işyerinde verdiği mücadeleyi tek başına değil bizimle birlikte vermesi gerektiğini anladım. En önemlisi de artık sadece dinlemiyorum, onu anlıyorum. Etkinliklerde, çalışmalarda öğrendiklerim, İşçi Dayanışması gazetesinde okuduklarım sayesinde oldu bunlar.** Öğrendiklerimi çevremdeki insanlara da anlatıyorum. Bazen de yazıyorum sizlere. Şimdi hem eşimle hem de benim gibi birçok kadınla birlikte ben de daha adaletli ve güzel bir dünya için mücadele ediyorum.

Çok güzel dostluklar kazandım UİD-DER'de. **Pandemi dönemi herkes eve kapanırken, biz UİD-DER'li emekçi**

kadınlar daha çok bir araya geldik. Eskiden etkinliklerde kalabalıktan çekinir, sohbet ederken yanlış bir şey söylemeye korkardık. Ama şimdi sık sık görüşüyoruz, sohbet ediyoruz, korkularımızı yeniyoruz. Hepimizin evleri, işyerleri farklı ama yaşamı, sorunları, mücadelesi aynı. UİD-DER, işçilerin derneği diye düşünürdüm önceden. İşçi olmadığım için UİD-DER'e katılabilir miyim ki diye düşünürdüm. Ama emekçi bir kadın olduğumu fark ettikten sonra, UİD-DER'in bizim olduğumu öğrendim. Ben de UİD-DER'e üye oldum ve mücadeleye katıldım. **Birlik olmayı, eşitliği, dayanışmayı öğrendim.** UİD-DER benim için çocuklarımızın geleceği demek. İşçiler, emekçi kadınlar olarak sömürüye hep birlikte dur diyebiliriz, artık biliyorum. **Eşitlik için hep birlikte el ele olduğumuzu göstermeliyiz.** Bir anne, bir eş, bir kadın olarak hep birlikte el ele olmak için bütün emekçi kadınlara sesleniyorum: Haydi siz de UİD-DER'e gelin! ■

Mutluluk ve İnsanlığın Büyük Davası

Her insan mutluluk ve mutsuzluk üzerine düşünmüştür mutlaka. Kimisi için daha fazla güç veya servet, kimisi için çocuğunun gülen gözleri, kimisi için seyahat, aşk, hatta çikolata... Mutluluğun formülü basittir denilip geçilebilir ama sömürü ve baskı sistemi olan kapitalizmin esareti altında toplumun mutlu olması imkânsızdır. Sıradan bir soru olarak “nasılsın, mutlu musun?” sorusuna birçok insan “mutluyum, iyiyim” diyor. Peki ya sohbet koyulaştığında? “Aslında” ile başlayan ve mutsuzluğun tarifini yapan cevaplar dökülüyor ağızdan. Hele ki gençler!

TÜİK'in Yaşam Memnuniyeti Araştırması'nın 2021 yılı sonuçları yayımlandı. Raporun TÜİK tarafından bile saklanamayan çarpıcı sonuçları var. Öncelikle Türkiye'de baskıcı bir rejimin inşa edildiği 2015-2016 yıllarından bugüne “genel mutluluk düzeyi” düşmüş durumda. Gençlerin mutsuzluğu 2021'de alarm verici eşige gelmiş görünüyor. Milyonlarca insan kendini mutsuz olarak tarif ediyor, öyle ki ankete göre her haneye bir mutsuz genç düşüyor. Bu, hane halkının diğer üyelerinin mutlu olduğu anlamına da gelmiyor. Fakat rapor bir değişime işaret ediyor, ona odaklanalım. Giderek mutluluğunu kaybeden, önce “eh işte” grubuna kayan, devamında ise mutsuz kategorisine demir atan bir nesil...

İşçi sınıfının ozanı Nâzım Hikmet, *Saman Sarısı* başlıklı şiirinde yakın dostu ressam Abidin Dino'ya bir gönderme yapar; “**Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?**” diye sorar. Ancak dostundan işin kolayına kaçmamasını ister Nâzım Usta; “*Gül yanaklı bebesini emziren melek yüzlü anneciğin resmini değil*”, gerçek mutluluğun resmini yapıp yapamayacağını sorar. İşçi sınıfının saflarında, sömürsüz bir dünya için mücadele veren aydınlardan bir diğeri olan Abidin Dino'dan cevap gecikmez. Belki çoğumuz nasıl bir resim yaptığını merak etti, ancak bir şiir gelir Dino'dan! Meraklısı için mutluluğun tarifini yapar bu şiirinde Dino... Sömürsüz bir dünya özlemiyse yanıp tutuşan yüreklerin yattığı hapishanelerin müze, sürgün şehirlerin cennet olduğu o günden, sürgündeki dostu Nâzım ile kucaklaşabildiği o andan sonra mutluluğun resmini yapabileceğini söyler. “**Buna da ne tual yeterdi; ne boya...**” diye de bitirir şiirini!

“Minimalizmi benimseyin, kullanmadığınız eşyalardan kurtulun. Bedeninize iyi bakın, sağlıklı beslenin ve spor yapın. Günlük tutun, seyahat edin...” Bakmayın

internette dolaşıp duran mutluluğun köpük gibi tariflerine. **Mutluluk kişiye özgü bir ruh hali olarak görülse de yaşadığımız toplumsal çevreden bağımsız değildir. Bireyin mutluluğu toplumun mutluluğundan geçer. Bizi sarmalayıp çevreleyen, içinde nefes alıp verdiğimiz toplum denizi mutsuzsa nasıl mutlu olabiliriz?** Sürekli kötülük üreten bu sistem başta kendimizi, ailemizi, komşularımızı, dostlarımızı ve hatta adını bile bilmediğimiz, yüzünü bile görmediğimiz insanları karanlık bir girdap gibi içine çekiyorsa insan mutlu olabilir mi?

Kendini sevmek doğayı ve insanları sevmekten geçer. Kendini gerçekten değerli hissetmek de aynı şekilde toplumun iyiliği için çaba içerisinde olmaktan... **Mesela bugüne kadar sayısız kuşak, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya için mücadele etti. Bu insanlar yaşamlarında büyük acılar da çektiler ama insanlığın büyük davasının bir parçası olmanın mutluluğunu derinden hissettiler.** Bugünün genç kuşaklarının kayıp, şanssız hissetmesinin sebebi de bunun eksikliğidir. Toplum olmaktan çok bir yığın gibi hareket eden, birlikte nefes alıp veremeyen insanların yaşadığı bir eksiklik bu.

Biz de insanlığın çalışkan evlatları olarak, aslında toplum olamayan bir toplum içerisinde bir topluluk yaratmış durumdayız. **Bu sadece kendisi için değil, kendisiyle birlikte tüm toplumun çıkarı için canla başla çalışan, bir duygudaşlığın, ortak kültür ve tarzın, ortak değerlerin ve ideallerin yaratıldığı bir topluluktur.** Birlikte nefes alıp veren, birlikte üzüldüğünde birlikte sevinen bir topluluk! “Güzel hayat isteyen, güzel insan biriktirsin” demiş bir şair... Biz sadece güzel insan biriktirmekle kalmıyoruz, geçen her gün daha da kalabalıklaşıp, kenetlenip ve güçlenip yaşamı güzelden yana değiştirmek istiyoruz. Sömürü bitsin, kadınlar ezilmesin, çocukların gözleri gülsün, açlık yeryüzünden kazınsın diye mücadele veriyoruz!

İnsan yarına dair düş kurandır. Aydınlık ve mutlu bir gelecek özlemi duyan bizler, yeni bir dünya istiyoruz. Gündüzlerinde sömürülme, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya... İnsanlığın doğmamış evlatlarının bile kardeşçe yaşayabileceği bir dünya... Kararlıyız, inançlıyız, umutluyuz. İnsanlığı nefessiz bırakan bu sistem mutlaka yıkılacak! İnsanlığın böylesine kadim bir özleminin parçası olmak, kapitalizm esaretinden kurtuluş için yan yana durmak... Ne büyük gurur, ne büyük mutluluk! ■

Özgür Değiliz Ama Olabiliriz!

Özgürlük, ezilen ve sömürülen emekçi insanlığın kadim istem ve düşüdüdür. Su gibi, ekmeğ gibi bir ihtiyaçtır özgürlük. Düünden bugüne şiirler, şarkılar yazıldı, nice büyük mücadeleler verildi özgürlük için. Uğruna ödenen bedeller, verilen mücadeleler destanlaştı. Köleci Roma'ya başkaldıran Spartaküs'ten günümüze sayısız isyan ateşi yandı dünya üzerinde özgürlük için. Bütün dillerdeki söylenişi yüreklerde aynı ateşi tutuşturdu. Köleler köle sahiplerine, sömürge ülkelerde ezilen halklar emperyalistlere, yoksul emekçi halklar krallara karşı isyan ettiler özgürlük isteyerek. Bugün de zulme ve zorbalığa karşı isyan ateşleri yakılmaya devam ediyor.

Hiç kuşku yok ki insanlık özgürlük mücadelesinde çok yol kat etti. İnsanın bir eşya gibi alınıp satıldığı köleci toplumlardan örgütlenme, sendika kurma, seçme seçilme, eğitim ve sağlık hakkı gibi çeşitli hak ve özgürlüklerin olduğu günümüze geldik. Ancak gerçek özgürlüğe henüz kavuşmuş değiliz. Çünkü gerçek özgürlük, toplumun özgür olmasıyla mümkün olabilir ancak. Özgür toplum ise kimsenin kimseyi ezmediği, sömürmediği, sınıfların ve savaşların olmadığı, teknolojinin insanlığın hizmetine sunulduğu bir toplumdur. Özgür toplum; insanın emek gücünü satmadığı, tüm zamanını karnını doyurmak ve soyunu sürdürmek için harcamadığı, zorunlulukların esiri olmadığı toplumdur. İşte ancak böyle bir toplumda insanlaşmaktan ve gerçek özgürlükten söz edilebilir.

Gerçek bu olduğu halde içinde yaşadığımız kapitalist sistemde özgür olduğumuz söyleniyor. Eşitsizliğin ve sömürünün olduğu bir sistemde yaşıyor olmamıza rağmen, yaşamımıza dair seçimleri özgürce yaptığımız, bireysel özgürlüğe sahip olduğumuz yalanı her an zihinlerimize işleniyor. Yaşamın her alanındaki eşitsizlikleri, bireylerin karşılama çıkan "fırsatları" değerlendirme becerileri veya tercihleri olarak görmemiz isteniyor. Sömürünün ve esaretimizin kaynağı olan kapitalist üretim araçlarının özel mülkiyeti, "mülkiyet hakkı/özgürlüğü" olarak kutlanıyor. Biliyoruz ki sınıfların olduğu toplumlarda egemen fikirler, egemen sınıfın fikirleridir. Mesela medya araçlarını kontrol eden patronlar sınıfı, kendi düşüncelerini topluma benimsetebiliyorlar. Oysa bir an beyinlerimizi özgür bırakır ve çizilen düşünce sınırlarının dışına çıkarsak, bize

söylenen "özgürüz" yalanını çok net görebiliriz.

Her gün yaşayarak tecrübe ediyoruz: Bir tarafta sermaye sınıfı, öte tarafta ise emek gücünden başka satacak şeyi olmayan yüz milyonlar var. Kapitalist sistemde üretim araçları, "özel mülkiyet" adı altında patronlar sınıfı tarafından gasp edilmiştir. Fabrikalar, makineler, yeraltı ve yerüstü kaynakları, bilim ve teknoloji onların elindedir. İşte bu üretim tarzı modern köleliğin kaynağıdır. Bir tarafta emek gücünü sömürerek sermayesini büyütme ve lüks bir yaşam sürme özgürlüğüne sahip patronlar sınıfı, diğer tarafta ise hayatta kalabilmek için çalışmak zorunda olan ücretli köleler yani işçi sınıfı...

Kapitalist sistemde bir işçi ailesinin çocuğu yalnızca "işçi olma özgürlüğüne" sahiptir. Karşısına çıkan "fırsatlar", ona en fazla hangi işi yaparak sömürüleceğini tercih etme özgürlüğü verebilir. Doktor, mühendis, öğretmen veya fabrika işçisi olabiliriz. A fabrikasından çıkıp B fabrikasında işe girebiliriz. İşte bu kadardır özgürlüğümüz! Ekonomik kriz derinleştikçe işçilerin bu küçücük "özgürlük alanı" da daralır. Yoksulluk ve işsizlik girdabı, iş seçmeksizin bir yük hayvanı gibi uzun saatler çalışmaya mecbur bırakır bizleri. Bu düzende çalışmak ve üretmek işçiler için bir mutluluk kaynağı değil zorunluluktur.

Türkiye'deki baskıcı rejim, kapitalizmin sınırları içindeki hak ve özgürlüklerimizi dahi elimizden alıyor. Daha iyi çalışma koşulları, daha yüksek ücret, daha fazla hak için mücadeleye atılan işçilerin karşısına polis dikiliyor. Düünün egemenleri kölelere zincir vururken, bugünün egemenleri işçiye kelepçe vuruyor. Patronun evinin önünde ekmeği için eylem yapan Migros işçisine vurulan kelepçe, bu düzenin özetidir. Kapitalizm ve tepemizdeki baskıcı rejim emekçileri nefessiz bırakıyor.

Nefes alamayan gençler, emekçi kadınlar, işçiler haklı olarak daha fazla özgürlük istiyor. Fakat bunun için örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız. Çünkü demokratik hak ve özgürlükler düzen sahiplerinin lütfu değildir. Bunları dünya işçi sınıfı mücadele ederek kazandı. Gerçek anlamda özgür olmamız için ise kapitalizmin yıkılması gerekiyor. Bugün insanlık gerçek özgürlüğü sağlayabilecek tüm olanakları yaratmış durumda. Özgür bir dünyanın önündeki tek engel, kapitalist sömürü düzenidir. ■

Örgütlüysek Değerliyiz

İnsan sadece beslenme, barınma gibi fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla mutlu olmaz. Aynı zamanda manevi ihtiyaçlarını da karşılamak ister. Paylaşmak, sevip sevilme, yararlı olmak, değer görmek, kendini gerçekleştirmek ister. Bunlar olmadığında ise kendini mutsuz, işe yaramaz, değersiz hisseder. **Günümüzde tıpkı depresyon gibi değersizlik hissi de çok yaygın.** Fakat toplumsal bir sorun olarak değil kişinin kendi sorunu olarak görülüyor. Kişinin kendi kendisiyle “mücadele etmesiyle”, kendisine “ben değerliyim” demesiyle sorunun çözüleceği söyleniyor. Oysa sorun da çözümü de bireysel değildir. **Yaşadığımız manevi sorunlar da toplumsaldır. İçinde yaşadığımız toplumsal sistemle ve hangi sınıfa ait olduğumuzla ilgilidir.** Çözümü de toplumsal olmak zorundadır.

Elbette kapitalist sistemin efendileri bu gerçeği görmemizi istemez. Bunun iki nedeni var. Birincisi kapitalist sömürü düzeninin bekasını güvence altına alma ihtiyacıdır. **İnsanlar yaşadıkları sorunları bireysel olarak gördükleri sürece bireysel çözümler ararlar ve sermaye düzenini sorgulamazlar.** Enerjilerini, öfkelerini, tepkilerini kapitalist sisteme değil, kendilerine ya da kişilere yöneltirler. İkincisi ise kapitalist sistemde maddi-manevi her şey alınıp satılabilen metalara dönüştürülmüştür. **Dolayısıyla manevi ihtiyaçların da bir pazarı vardır. Mesela devasa bir endüstri haline gelen kişisel gelişimin, 2019 yılında 38 milyar doların üzerinde bir pazara sahip olduğunu biliyor muydunuz?** Kişisel gelişim üzerine sayısız kitap, video, makale, seminer, kurs, eğitim bulunuyor. Kendinizi yetersiz, değersiz, mutsuz hissediyorsanız kişisel gelişim ürünlerinden birini satın alarak sorununuzu çözebilirsiniz! Böyle deniyor. Keza çikoladadan arabaya, şampundan cep telefonuna yapılan reklamları düşünelim. Hepsinin özünde “satın al, tüket, kendini mutlu ve değerli hisset” mesajı vardır. **Oysa bunların hiç biri insanın tahrir edilmiş maneviyatını geri kazandırmaz.** Üstelik düşük ücretlerimiz zaten satın almamızı sınırlandırır, dolayısıyla daha fazla meta satın alarak, daha fazla şeye sahip olarak değerli hissetme olanına hiçbir zaman kavuşamayız.

Gerçekte insan başkalarına faydalı olduğunda, yardımlaşma ve dayanışma içinde olduğunda, en önemlisi de ürettiğinde kendini değerli hisseder. Üretmek aynı

zamanda kendini gerçekleştirmektir. İnsan kendisini ürettikleriyle var eder, anlamlandırır. Ama kapitalist üretim tarzında işçi kendi ürettiklerine yabancılaşmıştır. Çünkü üretmek için kullandığı üretim araçları da, üretilen ürünler de patronundur. Çalışma koşullarını, iş bölümünü belirleyen patronudur. **İşçi üretim sürecinde bir robottan farksızdır, hiçbir söz hakkı yoktur.** Bu nedenle kapitalizmde çalışmak ve üretmek insana değer katan bir şey olmaktan çıkar ve tersine işçiyi değersizleştiren, maddi ve manevi olarak tüketen bir zorunluluğa dönüşür.

Günde 12 saat tükenircesine çalışan, buna rağmen en temel ihtiyaçlarını dahi karşılamakta zorlanan bir işçi manevi tatmin duygusuna nasıl ulaşabilir? Büyük bir tekstil fabrikasında çalışan bir kadın işçi, iki hafta boyunca her gün 12 saatin üzerinde çalıştıklarını, müdürlerin yaptıkları fedakârlık için kendilerine teşekkür ettiğini anlatıyor. **Aynı işyerinde işçiler at gibi yarışırılıyor,** düşük ücret veriliyor ve fazla mesaiye kalmayı reddetmek işten çıkarılacaklar listesinde yer almayı göze almak anlamına geliyor. Böyle bir işyerinde yöneticilerin sahte teşekkürleri, işçilere kendilerini değerli hissettirebilir mi? İşçileri iliklerine kadar sömürüp işgücü maliyetlerini aşağı çekmeye çalışırken, **anayasal hak olan sendikalaşma hakkına dahi saygı duymazken, ikiyüzlüce “siz bizim için değerlisiniz” demelerinin tek bir nedeni vardır, daha fazla kâr etmek...** Çalışan işçilerin durumu buyken işsizlik ise değersizlik duygusunu daha da büyütür. Eve eklemek götürmemenin ağırlığı ruhuna çöken insanlar manevi çöküntü yaşar.

Çok açık ki değersizlik duygusunun temelinde kapitalist sömürü düzeni vardır. **İşçiler sömürüye, haksızlıklara, kapitalizme karşı mücadele için el ele verdiklerinde kendilerini değerli hissetmeye başlarlar ve gerçekten değerli olurlar.** İşçi sınıfının sorunlarına kafa yoran, toplumun geleceği için ne kadar faydalı ve haklı bir mücadele yürüttüklerini anlayan işçiler değersizlik hissine kapılmazlar. Hiç kuşumuz olmasın; sınıfımızın örgütlü mücadelesinin içinde yer almak hem yeteneklerimizi açığa çıkaracak hem de kendimizi yararlı ve değerli hissetmemizi sağlayacak. Ve kapitalizm ortadan kalktığında değersizlik hissi toplumsal bir sorun olmaktan çıkacak, insanlık gerçek özgürlük ve mutluluğu tadacak. ■

HAİTİ

AVUSTRALYA

FAS

PORTO RİKO

ARJANTİN

Haiti'den Fas'a Yoksulluğa Karşı Protestolar Sürüyor

Haiti: Geri adım atmak yok!

Patronlar için ucuz işçi cenneti olan Haiti'de asgari ücret 3 senedir değişmedi. Fakat enflasyon alabildiğine arttı, işçi ve emekçilerin alım gücü iyice düştü. Düşük ücretlerin yanı sıra insanlık dışı çalışma koşullarına maruz kalan tekstil işçileri, Ocak ayından bu yana isyandalar. Ulusal Haitili İşçiler Sendikasının çağrısıyla gerçekleştirilen eylemlere on binlerce tekstil işçisi katıldı. İşçiler, ücretlerinin günlük 5 dolardan 15 dolara yükseltilmesini talep ediyorlar. 16, 17 ve 20 Şubatta düzenledikleri eylemlerde polis saldırısına maruz kalan işçiler, baskılara ve işten atmalara rağmen mücadeleye devam ediyor ve geri adım atmayacaklarını haykırıyorlar.

Avustralya: Artık yeter, tükendik!

Avustralya'da başta hemşireler olmak üzere sağlık işçileri 15 Şubatta 24 saatlik bir grev gerçekleştirdi. Yüzde 2,5'in üzerinde ücret artışı ve işçi sayısının artırılmasını isteyen 150 hastaneden binlerce işçi, Sydney'de bir araya geldi. İşçiler, "Tükendik! Adil Ücret, Güvenli Hasta-İşçi Oranı", "Dışinizi Sıkın Demeyi Bırakın" yazılı döviz ve pankartlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Hastanelerde yatak ve ekipman yetersizliği de olduğunu belirten işçiler, halk sağlığının tehlikeye atıldığını ve taleplerini kabul ettirmek için greve devam edeceklerini söylüyorlar.

Porto Riko: Adil ücret, şimdi!

Şubat ayının başında Porto Riko'nun başkenti San Juan'da beş binden fazla öğretmen ücret artışı talebiyle protesto gösterisi düzenlemişti. Öğretmenlerin sokağa taşan tepkisi diğer kamu emekçilerini de harekete geçirdi.

Sağlık emekçileri, itfaiye çalışanları da dâhil binlerce işçi protesto gösterileri düzenlemeye başladı. Son olarak 18 Şubatta on binlerce emekçi davullarla, alkışlarla, sloganlarla bir protesto gösterisi düzenledi. Ancak ek işlerle temel ihtiyaçlarını karşılayabildiklerini belirten işçiler, "Adil Ücret, Şimdi" sloganıyla hem ücretlerine hem de emekli maaşlarına zam talep ediyorlar.

Arjantin: Borç yüküne hayır!

Arjantin'de hükümet Ocak ayının sonunda Uluslararası Para Fonu (IMF) ile 44,5 milyar dolarlık borç ödeme anlaşması yaptığını açıkladı. Bu anlaşmanın aslında kamu harcamalarının azaltılması, emekçilere dönük kemer sıkma politikaları ve sefalet anlamına geldiğini bilen Arjantinli emekçiler, 8 Şubatta bir protesto gösterisi düzenlediler. On binlerce emekçinin katıldığı protestoların merkezi başkent Buenos Aires oldu.

Geçmişte IMF ile yapılan anlaşmaların kendilerine birçok sorun yaşattığını hatırlatan emekçiler; "gayrimeşru bir borçla değil, Arjantin halkının sorunlarıyla ilgilenmeler" diyerek hükümete seslendiler. "IMF'ye Hayır" yazılı pankartlarla gerçekleştirilen yürüyüşte, 2021'de yüzde 50'yi aşan enflasyona karşı yoksul emekçilerin desteklenmesi gerektiği vurgulandı.

Fas: Artan hayat pahalılığına hayır!

Başta yakıt ve gıda ürünleri olmak üzere temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat artışı, binlerce emekçiyi 20 Şubatta meydanlara çıkardı. Başkent Rabat'da parlamento binası önünde düzenlenen eylemde emekçiler, yüksek enflasyonu protesto ederken, sosyal adalet ve özgürlük taleplerini yinelediler. ■

ESİR

Esir bütün dünya soysuzlar düzeninde, esir.

Esiriz,

Avuçlarımızın içinden

Parmaklarımızın ucuna kadar.

Yatarken esiriz,

Kalkarken esir,

Çalışırken esir.

Denizlerin kıyıları

Dağların dorukları esir.

Esir ağaçlar

Ormanlar

Kurtlar, kuşlar, börtü böcek esir

Esiriz,

Avuçlarımızın içinden

Parmaklarımızın ucuna kadar.

Esaret ekeriz toprağa, esaret biçeriz;

Un, bulgur, buğday esir.

Esaret dokuruz tezgâhta.

Pamuk, iplik, kumaş

Pantol gömlek, ceket

Ve makinalar esir.

Çıkarıp eritiriz madeni yerin altından

Demir, çelik, bakır, altın, gümüş esir.

İlmek ilmek,

Santim santim,

Gram gram büyütürüz esaretimizi,

Onlar için ürettiklerimiz esaretimizdir.

Esir bütün dünya,

Suyun başını tutanlara, esir!

İster kömürü çıkar yerin yüzlerce metre altından,

Demiri eğ,

Ve çeliğe su ver.

İster doktor ol,

Vur neşteri, boydan boya yar.

İster köprüler kur, tüneller aç,

Kavuştur bir yakayı diğer yakaya,

Dize gelsin ırmaklar ve dağlar.

İster atomu bul ve parçala.

İster icat et suyun kaldırma kuvvetini,

Fizik bil,

Matematik, tarih, edebiyat falan.

İster alim ol,

İster kör cahil.

İster üç kazan ister beş,

On, on beş, yirmi.

İster villada otur ister kulübede.

İster eşeğe bin

İster ata,

Ya da arabaya hem de en pahalısından...

Fark etmez.

Esirsin!

Öyle ya da böyle esir.

Esir bütün dünya suyun başını tutanlara.

Avuçlarımızın içi,

Parmaklarımızın ucu esir.

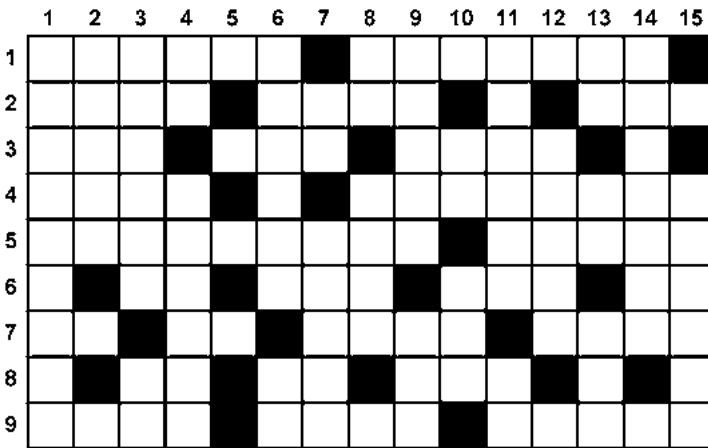
Kendi iradesiyle,

Kendisi için üretmedikçe

Dünyanın bütün emekçileri ESİR!

Ziya Egeli

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

1. Savaş, baskılar, geçim zorlukları gibi nedenlerle yerleşmek için başka ülkeye giden kimse, muhacir. NATO'ya üye olmak isteyen, ABD ve Rusya'nın çekişme merkezi haline gelen ülke.
2. Lokman ruhu. Çeşitler, türler. Mesafe.
3. Küçük değnek. Yankı. Bir amaç uğrunda bir değer veya varlıktan vazgeçme.
4. Kendinden önceki sözcüğe durum ve zaman kavramı yükleyen, bağımsız da yazılabilen bir ek. En iyi, en üstün.
5. Akciğere kalıcı hasar veren ölümcül bir meslek hastalığı. İngiliz uzunluk ölçüsü birimi.

6. Cümle kelimesinin başına geldiğinde kısaca, özetle anlamı veren ek. Alçalma, düşkünlük. Atı yönlendirmek için ağızına takılan demir araç. Utanma, utanç duyma.
7. Bir bağlaç. Bir işte başta gelen. Yunan mitolojisinde Zeus'un eşi. Marmara Denizinde bir ada.
8. İlaç, merhem. İridyumun simgesi. Kürtçede evet.
9. Bir renk. Katı. Düşük ücret zammına karşı mücadele eden motorlu taşıma işçisi.

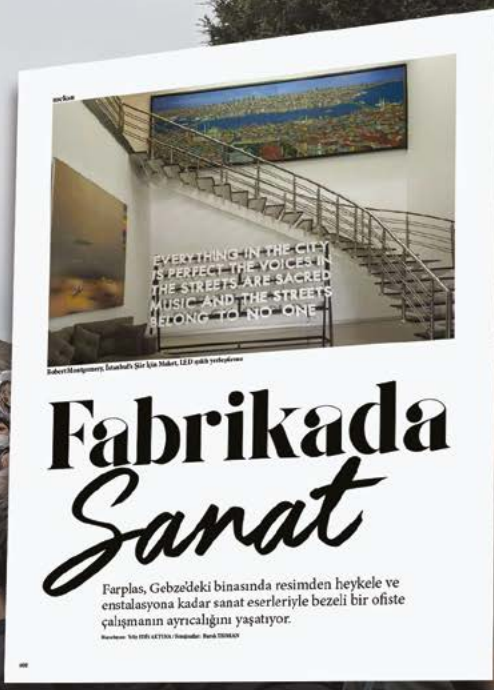
Yukardan Aşağıya

1. Aliğa'da düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı iş bırakan işçilerin yaptığı iş.
2. Diğeri.
3. Çizilerek veya oyularak açılan kertik. Hane.
4. Gelişmiş bir röntgen tekniği. Kurallara uygun, düzenli.
6. Doku ölümlü. Duman lekisi.
7. Numaranın kısaltması. Çoban yıldızı, Venüs.
8. Ultraviyole (mor ötesi) kısaltması. Yün, pamuk vb. ipliklerden düğümlerle oluşmuş ağ.
9. Hayvanlar için aralıklı çubuklardan yapılmış taşınabilir bölme. Kabul etmeme.
10. Rütbesiz asker. Büyük tren istasyonu.
11. Evlerde kullanılmayan eşyaların konulduğu bölüm. İlave.
12. Merhale.
13. Sodyumun simgesi. Türkiye'nin plaka işareti. Yok karşıtı.
14. Yären.
15. Yıkılmaya yüz tutmuş yapı.

Geçen Bulmacanın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	K	A	Z	A	K	İ	S	T	A	N	Ş	A	R	T
2	I	R	A	K	Ş	E	K	O	L	B	O	A		
3	A	R	A	Y	İ	K	T	N	M	T	A	S		
4	I	L	I	K	İ	A	R	E	İ	R	B	A		
5	L	F	R	A	N	S	A	A	R	K	U	R		
6	G	O	İ	V	E	D	İ	K	A	Y	A	R		
7	A	R	A	Z	İ	İ	İ	A	D	E	Ş	U		
8	N	A	Z	Z	E	M	B	E	L	A	F			
9	N	A	R	E	N	C	İ	Y	E	E	L	A		

Sanat, Sermayenin Ruhu ve İşçiye Sıkılan Plastik Mermi

Fabrikada Sanat

Farplas, Gebze'deki binasında resimden heykelle ve enstalasyona kadar sanat eserleriyle bezeli bir ofiste çalışmanın ayrıcalığını yaşıyor.

“Şehirdeki her şey mükemmel, caddelerdeki sesler mukaddes, müziğin ve caddelerin sahibi yok...” Bu sözler İskoç bir sanatçının tasarladığı bir sanat eserinin üzerindeki şiirin Türkçe çevirisi. **Bu eser bir müzede ya da sanat galerisinde değil Gebze Taysad Organize Sanayi Bölgesindeki Farplas fabrikasında bulunuyor.** Farplas patronları sahip oldukları pahalı sanat koleksiyonlarını fabrikalarında, ofislerinde “cömertçe” sergiliyorlar. Farplas binasının bu bölümündeyseniz, etrafınızdaki her şey gerçekten de mükemmel. Yaratıcılık sınırlarını zorlayan, insanın tüm duyularına hitap eden, ruhunu doyuran, paha biçilmez sanat eserlerinden gözlerinizi alamazsınız.

Ama bu güzelliklerle aralarında sadece birkaç duvar olan Farplas işçileri 19 Ocakta üretimi durdurduklarında, amaçları sergilenen sanat eserlerini izlemek değildi. Öfkeliydiler, seslerini duyurmak istiyorlardı. Kendilerinin ve evlatlarının karnını doyurabilecek, faturalarını ödeyebilecek bir ücret talep ediyorlardı. **Fakat Farplas patronları ücretleri asgari ücret düzeyine çekip bunun üzerine 50 lirayı aşmayan zamlar yapmayı reva görmüşlerdi onlara.** İşçiler eylem yapınca Farplas patronları, taleplerini değerlendireceklerini söylediler ama gerçekte onları oyalamak ve bölmek için taktikler uyguladılar. **Kara kışın ortasında yüzlerce işçiyi işten attılar. Polisi çağırıp biber gazı, cop ve plastik kurşunlarla işçilere ve destekçilerine saldırtılar.**

Tek tek sermaye sahipleri sanatsever, zevk sahibi, kültürlü, duyarlı, bilgili olabilirler. Pek çok dil öğrenip dünyanın dört bir yanını tanıyabilir, sanatın tüm dallarını, dünya sanatçılarını yakından takip edebilirler. Geleceğe uzanacak koleksiyonlara çuvallar dolusu para ve zaman harcayabilirler. Hatta kendileri bir sanat dalıyla uğraşıp olağanüstü eserler üretebilirler. **Ama bu, onların ruhunun sermayenin ruhu olduğu gerçeğini değiştirmez.** Sermaye sınıfı ve işçi sınıfı iki karşıt sınıftır. Çıkarları, talepleri birbirine taban tabana zıttır. Sermaye sahipleri işçi sınıfı karşısında daima kendi sınıf çıkarları temelinde tutum alırlar. İşçileri sömürerek elde ettikleri artı-değer (kâr) sayesinde sermayelerini büyütür, sömürüyü arttırmak için işçilere insanlık dışı çalışma koşullarını dayatır, ücretleri düşürdükçe

düşürürler. İşçiler haklarını istediklerindeyse baskı ve yalanlarla onları sindirmeye, susturmaya çalışırlar.

Onlar temelinde emek hırsızlığı ve doğanın talan edilmesi olan, adaletsizlik ve eşitsizlik olan bir sistemin sahibidirler. Milyarlarca insanı yoksulluğa sürükleyen sömürü düzeninin temsilcileridirler. Kendi çıkarları uğruna milyarlarca insan için yaşamı çoraklaştırır, çirkinleştirir, zehir ederler. Sömürü düzenlerini aklamak için en pespaye yalanları söylerler; yalancılardır. **Ama işçilerin ürettiği zenginliklere el koyarak sahip oldukları para sayesinde kendilerini en güzel, en gösterişli kılıflarla örterler.** Güzelliği, onuru, kültürü, bilgiyi, saygınlığı, her şeyi satın alırlar. “Sosyal sorumluluk projeleri”yle iyilik meleği pozları keserler. Kendilerine yarattıkları vitrinlerle medyaya, aydınlara, sanat çevrelerine etki eder, gösteriş yapar, kendilerini birikimli insanlar olarak pazarlarlar.

İşçi sınıfının büyük önderi Marx, sömürü düzeninde zengin aile fertlerinin para sayesinde nasıl “üstün” kişiler haline geldiklerini şöyle anlatıyordu: “Ben çirkinim ama kendime dünyanın en güzel kadını satın alabilirim. O halde çirkin değilim, çünkü çirkinliğin etkisi paraca sifra indirilmiştir. (...) **Ben kötü, namussuz, vicdansız, aptalın biriyim; ama para saygındır, öyleyse sahibi de.** Para, en yüksek iyiliktir, o halde sahibi de iyidir. Para, ayrıca beni namussuz olma derdinden kurtarır: O yüzden namuslu da sayılırım. Ben beyinsizim, ama her şeyin gerçek beyni paradır, nasıl olur da sahibi beyinsiz olabilir?”

Sermaye sahipleri işçileri sömürerek elde ettikleri paranın sağladığı ayrıcalıkları kendi hakları, yetenekleri, başarıları olarak görürler. Emeğin ürünü olan muazzam zenginliği sanki kendileri yaratmış, sanki kendileri üstün varlıklarmış vehmine kapılırlar. Bu vehimle işçileri aşağılayıp küçümserler. Oysa marifet onlarda değildir ve aslında emekçiler açısından bir asalak konumundadırlar. **Parası olan üstün ve ayrıcalıklı, hırsız onurlu, yağmacıyı hayırsever, namussuzu namuslu yapan bu düzen ayakta kalmayı hak etmiyor.** Bir gün ayağa kalkan işçi sınıfı bu düzeni yıktığında; sömürünün, paranın, ayrıcalıkların olmadığı, eşitlik ve özgürlük dolu bir dünya kuracak. ■